

[Indenrigsministeren.]

hold til kommunernes størrelse, hvorved kommunerne kan gøre sig fri af lånemarkedet og få råd til de investeringer, der er nødvendige. Jeg mener som sagt, det er klogt, at kommunerne, når de har skatteydere med betydelige indtægter, tager en høj skat; der kan komme år, hvor indtægterne er nedadgående, og det vil da vise sig, at det er klogt, hvis kommunen har konsolideret sig.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen var inde på spørgsmålet om huslejen og skatten, og jeg fik den opfattelse, at det ærede medlem gerne ville have huslejen indregnet i pristallet, men derimod ikke ville have skatten indregnet. Jeg ved ikke, om det er et princip, det ærede medlem her giver udtryk for, at han ikke vil have skatten indregnet i pristallet, når den er nedadgående, men nok når den er opadgående. Det forekom mig, at det ærede medlem i denne sag var lidt bange for skattelettelsen, fordi den kunne føre til, at der blev en lille nedgang i pristallet. Hvis man skal indregne huslejen i pristallet, hvorved dette stiger, må man også tage hensyn til den skattelettelse, man her får, som kan være med til at sænke pristallet. Jeg kan ikke se, at der her foreligger nogen som helst fidus, som det ærede medlem gav udtryk for: at man ville sørge for ikke at indregne huslejen, men derimod indregne skattenedsættelsen; sådan tror jeg ikke man bærer sig ad, når man regner pristallet ud, og det ærede medlem må undskylde mig, at jeg ikke kan følge ham i den tankegang.

Jeg skal dernæst gå over til at gøre nogle få bemærkninger — jeg mener ikke, der er grund til at komme med så mange — om lovforslaget om erhvervsskat. Flere af de ærede medlemmer har jo givet udtryk for tvivl med hensyn til, om forholdet nu var det rigtige, ligesom man har været inde på begrundelsen for de foreslåede tilsvær o. s. v.; alle disse forhold vil jeg gerne sige lidt om.

Når jeg måske ikke skelner så meget mellem de udtalelser, de enkelte medlemmer er kommet med, ligger det i, at de er gået ud på nogenlunde det samme. Alle var enige om, at erhvervsskatten var såre besværlig og bekostelig at opkræve, og at det var ønskeligt at komme bort fra den på en eller anden måde. Vi mener ikke, at det

foreliggende lovforslag er de vises sten i den forstand, at det har løst dette spørgsmål på en i al fremtid fuldt tilfredsstillende måde; det har man da også givet udtryk for derigennem, at man kun har foreslået en 3-årig ordning. Vi vil derved kunne få visse erfaringer, og man kan så i mellemtiden overveje, hvorledes man bedst kan iværksætte den fremtidige ordning på dette område. Det er jo således — og det mener jeg også at man fra alle sider har givet udtryk for — at en centralkommune og dens omegnskommuner — hvor befolkningen har erhverv det ene sted og bopæl det andet sted — danner en vis enhed; det kan man ikke se bort fra. Det gør de ikke alene erhvervsmæssigt, men også på mange andre områder, og det er derfor rimeligt, at de også danner en enhed, når det gælder udgifternes fordeling og byrdefordelingen i det hele taget. Man kan ikke sige, at disse kommuner udgør en erhvervsmæssig enhed, og så, når der skal pålægges skat, drage helt andre grænser og dele dem i mange små dele. Når man indrømmer, at den ordning, vi hidtil har haft, ikke har været helt rimelig og effektiv og har været bekostelig både i arbejde og udgifter, så synes jeg, det er rimeligt og klogt, at man tager fat på at se, om man kunne finde en anden ordning; og kan man ikke skimte, om jeg så må sige, den endelige ordning, mener jeg, at vi her har fundet en, som kan være ret og rimelig i en overgangstid.

Der er flere ærede medlemmer, bl. a. det ærede medlem hr. Poul Møller, der har været inde på, at det vistnok var en uretfærdighed mod omegnskommunerne, at man gav centralkommunerne, særlig København, alt for store fordele med hensyn til erhvervsskatten. Jeg vil gøre opmærksom på, at de, der har betalt erhvervsskat hidtil, jo kun er dem, som har ligget over sygekassegrænsen; men der er jo tusinder, som har ligget under denne grænse, og som har haft deres erhverv i centralkommunen, altså f. eks. her i København, men boet i omegnen. Københavns kommune har ikke fået nogen skat fra disse mennesker; omegnskommunen har fået hele skatten og altså fordelen af, at disse mennesker havde et sikkert erhverv inde i centralkommunen. Man må ikke se bort fra, at omegnskommunerne har nydt en fordel af, at kun en